

[Axel Kristensen.]

ikke disse baner vil være i stand til at svare sig de første mange år.

Der er en lille sag, der har interesseret mig; der har været en henvendelse fra nogle grundejere fra Højgårds Vængekvarteret i anledning af stationen ved Skovbrynet. Jeg kender forholdene derude særdeles godt og ved, at kvarteret ved de foreløbige planer ville blive ødelagt; adskillige villaer skulle rives ned. Jeg vil derfor udtrykke min glæde over, at udvalget har støttet disse grundejere så langt, som et udvalg kan, og at ministeren har været så velvillig, at han vil tage under overvejelse at skabe en løsning, som vil være tilfredsstillende for de fleste af disse grundejere. Jeg er vidende om, at amtsvejvæsenet arbejder med en plan, der er langt gunstigere end den først forelagte.

Når vi har taget forbehold over for forlængelsen af Køgebugtbanen ud over Vallensbæk, er det ikke alene, fordi den måske skal føres til Køge, men også fordi folketinget arbejder med en byplan og byudviklingsplan for Køge Bugt-området; vi ville ikke binde denne placering ved at sige, at man skal følge den linje, man hidtil har tænkt sig. Man måtte være frit stillet, og derfor måtte vi på forhånd tage forbehold med hensyn til videreføring fra Vallensbæk.

Vedrørende tunnelanlægget vil jeg sige, at det er rimeligt, at Tårnby kommune bliver repræsenteret i projekteringsudvalget, idet banen vil komme til at gå i Tårnby kommune. Endvidere har vi fået ændret ordet „tunnelbane“ til „jernbanetrafik“, fordi en del af denne bane måske skal føres over jorden.

Vi har lagt vægt på, at ministeren er frit stillet med hensyn til projekter, så man ikke er bundet med hensyn til noget, der hidtil har været. Jeg henstiller, at Københavns kommune tager planlægningen af den indre by op og sikrer, at der ikke dér overvejende bliver erhverv, men at der skabes balance mellem erhverv og beboelse. Det vil koste milliardbeløb i tunnelbaneanlæg og vej-

anlæg at bringe den uhyre masse mennesker, som skal ind til det indre København hver dag, frem og tilbage, men det er kun begrænset i forhold til, hvad udgifterne vil blive, hvis man fortsætter som hidtil. Der vil opstå uhyre vanskeligheder for samfundet, og vi har derfor ønsket, at ministeren måtte være helt frit stillet i de skitseprojekter, han skal udarbejde.

Hvad angår rådighedsindskrænkningerne, har vi fundet, at det, når man laver et skitseprojekt, er nødvendigt, at der kan ske rådighedsindskrænkninger. Vi er enige med ministeren i, at hvis de erstatninger, der her bliver ikendt, forekommer for store i forhold til ejendommens værdi, må det være rimeligt, at ministeren kan ekspropriere denne ejendom. Ligesom vi har været enige i dette, mener vi også, at en mand med en ejendom, hvor rådighedsindskrænkningen ikke er en forringelse direkte i forhold til den værdi, ejendommen har, men begrænser hans mulighed for at foretage en rationalisering, en udbygning af virksomheden, som er nødvendig, for at den kan leve videre, må kunne forlange, at hans ejendom bliver eksproprieret, så at han med sine penge kan gå et andet sted hen og skabe den virksomhed, han skal leve af. Disse synspunkter har ministeren givet tilslutning, og med det spørgsmål og svar, der er optrykt som bilag til betænkningen, skulle dette være tydeliggjort, og dette takker vi for.

Der er et spørgsmål, som vi ikke har kunnet enes om; det er lovforslagets § 3, stk. 2, ifølge hvilket der skal ned sættes et udvalg, der skal finde ud af, hvordan udgifterne skal fordeles. At vi ikke har kunnet blive enige, skyldes, at der i bemærkningerne til lovforslaget står, at der skal være folketingsmænd i dette udvalg. Dette synes vi er meget uheldigt. Jeg forstår meget vel ministerens ængstelse for at opleve det, han én gang har oplevet med hensyn til trafikken i Storkøbenhavn: man mente at være enig, og så faldt det fra hinanden bagefter. Det er imidlertid ikke nogen